

لکنت شوخی نیست

هیچ کس دوست ندارد لکنت کند. وقتی شما لکنت می‌کنید، بیان بعضی کلمات برای شما سخت می‌شود. گاهی احساس می‌کنید گلوی تان قفل شده است و نمی‌توانید آنچه را که می‌خواهید، بیان کنید. یا ابتدای کلمه را چندین بار تکرار می‌کنید.

وقتی تمام تلاش تان را می‌کنید که به گفتار خود ادامه دهید، معمولاً فشار زیادی به شما وارد می‌آید، اما با این وجود و هر چه بیشتر تلاش می‌کنید، صحبت کردن برای شما سخت‌تر می‌شود.

درک چگونگی لکنت چگونه است، برای کسانی که که لکنت نمی‌کنند آسان نیست؛ آنها می‌خواهند به شما کمک کنند، اما نمی‌دانند چگونه می‌توانند این کار را انجام دهند. شما می‌توانید با نگاه به چهره‌ی آنها این مطلب را متوجه شوید؛ آنها به نظر گیج و عصبی می‌آیند. آدم‌ها وقتی عصبی می‌شوند کارهای عجیب و غریبی انجام می‌دهند و این تقصیر شما نیست؛ آنها این اشتباهات را به این خاطر انجام می‌دهند که دانش کافی درباره لکنت ندارند؛ به همین دلیل شما باید این کتاب را به آنها نیز بدهید تا درباره لکنت اطلاعات کسب کنند و دیگر به خاطر اینکه نمی‌دانند لکنت چیست، عصبی و کلافه نشوند. و در آخر این شما هستید که به آنها کمک خواهید کرد.

گاهی لکنت می‌کنید و گاهی خیر

درک لکنت برای دیگران سخت به نظر می‌رسد. چون، گاهی اوقات راحت صحبت می‌کنید و در مواقع دیگر صحبت کردن ممکن است خیلی سخت باشد. وقتی که تنها در اتاق خودتان بازی یا صحبت می‌کنید همه چیز خوب به نظر می‌رسد. وقتی خانگی صحبت می‌کنید، غالباً مشکلی ندارید. هنگام آواز خواندن به راحتی می‌توانید کلمات را به گونه‌ای روان بیان کنید. بعضی از بچه‌ها وقتی که عصبانی هستند، یا اصلاً لکنت نمی‌کنند، اما برخی دیگر هنگام عصبانیت، با لکنت بیشتری سخن می‌گویند. همچنین ممکن است

صحبت کردن شما با خواهر یا برادر کوچکترتان آسان باشد، اما صحبت با بچه‌های بزرگ‌تر لکنت شما را افزایش دهد.

بعضی از بچه‌ها در مدرسه به شدت با لکنت صحبت می‌کنند، اما در منزل لکنت کمی دارند. برخی دیگر برعکس در مدرسه روان صحبت می‌کنند اما در خانه به شدت دچار لکنت می‌شوند. بعضی از بچه‌ها هنگامی که برای تعطیلات به مسافرت می‌روند، یا لکنت نمی‌کنند یا لکنت آنها کم می‌شود، اما بسیاری دیگر وقتی هر

روز به مدرسه می‌روند، به آسانی صحبت می‌کنند، اما هنگامی که به تعطیلات می‌روند، لکنت می‌کنند. بچه‌هایی که خسته یا بیمار هستند، بیشتر لکنت می‌کنند، در حالی که بچه‌هایی هم هستند که هنگام خستگی و بیماری با لکنت کمتری حرف می‌زنند.

آیا می‌توانید تمام این تناقضات را یک جا جمع کنید؟ درک این مسائل بسیار دشوار است، چون میزان لکنت به مرور زمان تغییر می‌کند و کم و زیاد می‌شود. به همین دلیل است که مقابله با این اختلال برای برخی افراد بسیار سخت می‌شود.

هر کودکی به روش خودش صحبت می‌کند. یکی آهسته و دیگری تند صحبت می‌کند؛ بعضی از بچه‌ها با صدای آهسته صحبت می‌کنند و برخی با صدای بلند. هرکسی برای صحبت کردن یک شیوه‌ی منحصر به فرد دارد و همین طور هر کودکی برای لکنت کردن ویژگی خاص خودش را دارد. واقعا هم باید اینطور باشد. اگر همه به یک شکل لکنت می‌کردند که همه چیز خیلی کسل کننده می‌شد، این طور نیست؟